

Textus: 2Kor 8, 1-12: „Hírt adunk nektek, testvéreim, Istennek arról a kegyelméről, amelyet Makedónia gyülekezeteinek adott. Mert a nyomorúság sok próbája között bőséges az ő örömük, és nagy szegénységükből a tisztaszívűség gazdagsága lett. Tanúskodom arról, hogy erejük szerint, sőt erejükön felül is önként adakoztak, és erősen sürgetve kérték tőlünk, hogy a szentek iránti szolgálatban adakozással részt vehessenek. És nemcsak azt tették, amit reméltünk, hanem először önmagukat adták az Úrnak, és aztán nekünk, az Isten akarataból. Úgyhogy bátorítottuk Tituszt, hogy amint már előbb elkezdte, fejezze is be nálatok ennek az adománynak az összegyűjtését. Ezért ahogyan mindenben bővelkedtek: hitben és igében, ismeretben és minden buzgóságban, és a tőlünk rátok áradó szeretetben, úgy ebben az adakozásban is legyetek bőkezűek. Nem parancsként mondom, hanem azért, hogy mások buzgósága által a benneitek levő szeretet valódiságát is kipróbáljam. Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét: hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok. Tanácsot is adok ebben az ügyben, mert ez hasznos nektek, akik nemcsak a cselekvésben, hanem tavaly óta a szándékban is elől jártatok. Most pedig a cselekvést is vigyék véghez, hogy amilyen készséges volt a szándékokot, olyan legyen a véghezvitele is, erőtökhöz mérten! Mert ha megvan a szándék, az aszerint kedves Istennek, amitek van, nem aszerint, amitek nincs.”

Kedves Testvérek!

Ma adakozás vasárnapja van, minden évben ilyenkor tartjuk ez éves pénzügyi beszámolót, megköszönjük a támogatóknak, adakozóknak az adományokat – de ennél több is történik. Megpróbálunk egy lépéssel közelebb kerülni ahhoz, mit jelent az Istennek odaszánt élet, hol a helye az adakozásnak az életünkben?

### 1. Miért beszélünk az adakozásról, mi az adakozás vasárnapja?

Felmerülhet a kérdés, hogy miért beszélünk róla most, miért ez a forma, amit használunk? Miért nem hirdetjük az adakozást minden vasárnap? Számos gyülekezetben az alkalmankénti adakozást hirdetik, mi mégis jóval ritkábban beszélünk róla. Ez nem valamilyen szemérmesség, hanem tudatos tervezés. A gyülekezetünkben azt gondoljuk, hogy a gyülekezetünk tagjainak az elsődleges feladata a közösség fenntartása, miközben az adakozáshoz természetesen bárki csatlakozhat, aki lazábban kapcsolódik, vagy úton van. A gyülekezeti közösség fenntartása a gyülekezeti tagok feladata. A gyülekezeti közösség gazdálkodó közösség is, van költségvetése, bevételei az adományokból és kiadások. Önfenntartó közösség vagyunk, a működésünkre semmilyen központi, állami forrást nem kapunk. Fontos azt is kiemelni, hogy az adakozás iránya számunkra lehet a gyülekezet és más területek (támogatások, szegények, környezetünk...) is, ez így természetes.

De mi motivál valakit abban, hogy adjon? Sokakat talán az, hogy azt látja, jó helyre kerül az adománya. Hogy értelmes célra használják. Hogy segítséget jelent. Hogy aki ad, ezáltal valami nagyobb részévé válhat. És ezek mind rendben is vannak. Sajnos azonban vannak nem jó motivációk is: ha valahol azt gondoljuk, hogy Istennél ez előny, ha bőkezű adakozók vagyunk, esetleg jók akarunk lenni mások vagy a magunk szemében. Vagy a bennünk lévő büntudathoz kapcsolódik az adakozás: mintha gyötörődve törleszteni más hiányosságaink, hibáink, bűneink miatt. És ezek a motivációk keveredhetnek egy emberen belül is. Az adakozás általános bibliai megközelítésének lényege az irányban van: kapok s továbbadom. Adok, de kapok is olykor. Ez egyfajta körköröség, aminek a forrása felül van, Istennél, akitől származik minden jó adomány és tökéletes ajándék (Jak 1, 17). Mindenünk Istené, mindet Tőle kaptunk, így amit adunk, azt is kaptuk. Ehhez a gondolkodásunknak kell megváltoznia s megérnie a szívünkben a lényegi, valódi odaadásnak. Ennek az odaadásnak a tárgya pedig egész lényünk, mindenünk. A lényeg tehát: Isten nem a pénzünket szeretné, hanem a szívünket. Ha a szívünk az Övé, akkor történik a lényegi változás, így születik a Krisztus követésének kedves áldozata. Ez sokkal nehezebb, mint valamennyi pénzt időnként adni Isten ügyére.

### 2. Az Igében lévő helyzet kontextusa

Ez van előttünk a felolvasott Igében is. Valójában az egész 2Kor 8-9 fejezetek erről szólnak: a nagylelkűségről (a leghosszabb ilyen témájú szakasz a Bibliában). Próbáljuk most megérteni a korinthusi levélben olvasott adakozási helyzet hátterét s az üzenet rétegeit, amit elélnk tár az Ige.

Az Isten népe, a gyülekezet „egy test” – egymás örömeiben és bánatában is részesülnek. Így ad hírt az apostol Korinthusnak a makedónok közti eseményekről. Nagy öröm született meg köztük: nehéz helyzetük, szegénységük ellenére adakoznak, s átélük azt a gazdagságot, ami az Istentől való megajándékozottságból fakad. Ez az öröm „kegyelemből fakadó tett, esemény”: egy Istentől kiinduló esemény!

De milyen gyűjtésről is van szó? Az ApCsel 11:29 elmondja, hogy Klaudiusz császár idejében éhínség volt Jeruzsálemben és Júdeában. Akkor ennek oka egy aszályos és az utána következő szombatév termés kiesése volt, Kr. u. 47-ben. A következő szombatév alkalmából, Kr. u. 54-ben a Júdeában élő, és Mózes törvényét tartó keresztyének támogatására indult újra gyűjtés. Erről beszél az 1Kor 16:1 és a Gal 2:10 is. Ez utóbbi azt is említi, hogy az apostoli zsinat is kérte erre Pált.

Az érdekes ebben a helyzetben, hogy az anyagi ügyek fényt vetnek egy sokkal fontosabb, lelkiekben lejátszódó, „kegyelemből fakadó tette” is. Arra nevezetesen, hogy a makedóniai gyülekezeteknél paradox módon a nagy szegénység (eredeti kifejezés jelentése: rendkívül mély szegénység, „a szegénység legmélyebb bugyra”) a

tisztaszívűség gazdagságában jelentkezett – és nem kesergésben, önzésben stb. Pál tanúskodik arról, hogy erejük felett tudtak adakozni; önként, sürgetve kérték, hogy ebben a szolgálatban részesek lehessenek. Még fokozni is lehet ezt a jó hírt és örömet: Makedóniában ez annyira nem pusztán anyagi ügy volt, hogy az adakozók nem is csak javaikat adták a szegényeknek, hanem önmagukat Istennek, és nekik, a közösséget munkáló apostolnak és társainak! Mindebben pedig ismét nem az emberi jószándék vagy humanizmus az alap, hanem hogy „Isten akaratából” történik így. Titusz feladata pedig az lesz, hogy ezt a munkát Korinthusban is befejezze. A korinthusi gyülekezet számára Pál nem rendelkezik, nem parancsot oszt, hanem kér: az adakozás alapja nem lehet „törvény”, hanem a valódi belső változás, amit Jézus Krisztus végez közöttük, aki gazdag létére szegénnyé lett... De Ő nem csupán példa, hanem maga a forrás is: gazdaggá tett bennünket! Azt hiszem, itt fordul meg minden: milyennek látom az Atyát, s milyennek látjuk magunkat? Az Atya meggazdagító, irgalmas és szerető, igazságos – Krisztus áldozatáért Ő a te mennyei Atyád. Te pedig szeretett gyermek vagy. Gazdag vagy. Örökös. Minden a tiéd, a legfontosabb: az örök élet és a bűnbocsánat. Ajándékba kaptad. Jézus az ajándék: ő, Isten fia az egyetlen ember, aki nem csak született, hanem „adatott” – ő a legnagyobb ajándék! Szeretetből miénk ez az ajándék, nem lehet kiérdemelni, nem kell valamilyen extra teljesítmény hozzá. És a mi szerető mennyei Atyánk ebben a szeretetkapcsolatban nem terhel túl: amid van, az elég... aki vagy, az elég. Nem kell másnak látszani, mássá válni, ahogy vagy, úgy szeret az Isten. És ebből az állapotból ad neked majd növekedést, tisztít meg és formál. Ebből az újjászületett identitásból, ebből a szeretetkapcsolatból születik az az odaadás, amit láthatunk Makedónia gyülekezeteiben és amire hívja Pál a korinthusiakat is.

### **3. Mit jelent önmagunkat teljesen odaadni?**

De mit jelent nekünk odaadni magunkat teljesen? A minden könnyen lesz semmi, könnyen lesz egy vallásos frázis.

#### **3.1. Elfogadni, hogy lehetetlen**

Az Ige szerint az adakozás próba: a szeretet valódiságának próbája. Így is mondhatnám: az odaadó szeretetre való reakció. De az igazi kihívás valójában nem az adakozás. Hanem az a bizonyos teljes odaadás, ami a Krisztus odaadó szeretetére adott válaszunk lehet. Az Istennek odaszánt életéről feltehetően nagyon sokat szolgáló és nagyon buzgó keresztyén testvéreink juthatnak eszünkbe. De vigyázzunk: a szívbeli teljes odaadás és a látható dolgok kapcsolódhatnak, de nem mindig. Sajnos egy látványos buzgó élet szólhat szinte teljesen egy egyén megdicsőüléséről és lehet valójában teljesen önmaga körül forgó. Jézus a teljes odaadásra hív, ami valójában szinte lehetetlen.

#### **3.2. Kontextus**

Tegyük e kérdés mellé magyar emberként az elmúlt 100-150 év történelmét is: egy olyan közegben élünk, ami nem a folyamatos növekedés és kiszámíthatóság kontextusa. Sokaktól sok mindent vettek el és kellett nemzedékeknek nagy bizonytalanságban és nélkülözésben felnőniük. Vagy átértékelték azt a hazugságot, hogy nem kell egyénileg felelősséget vállalni, mert az állam majd mindent megold (a szocializmus évei alatt). Valaki majd csinál valamit. És bizony a sokat szenvedett ember, ha megérkezik egy viszonylagos jólétbe és kiszámíthatóságba, akkor bizony nem fog érte feladni semmit, mert olyan drága kincs lesz a számára. Ez a közeg, amiben meg kell hozni a döntést a teljes odaadásról.

#### **3.3. Krisztus odaadó szeretete**

Tisztában vagyok vele, hogy mondhatom én sokszor, hogy add át a kontrollt Istennek, ez emberi unszolásból nem tud változni. A vágyam és az imádságom, hogy a teljes odaadás a Krisztus odaadó szeretetéből táplálkozzon bennünk. És a Krisztus szeretetéből táplálkozzon a missziói lelkület is, a missziói identitás, amire szükségünk van gyülekezetként, hogy nem önmagunkért élünk, hanem odaadó szolgálatra hív az Isten másokért is.

#### **3.4. Kontroll - másként**

Az emberi kontroll elengedéséről még annyit, hogy a kontrollnak nagy szerepe van az életünkben: sokaknak jóval több kontrollt kellene gyakorolni az életükben: a kontroll áldás egy ember életében, ha Isten Lelkének uralma alatt áll és így működik Isten dicsőségére.

#### **3.5. Lépésről-lépésre**

De hogyan kezdjük ezt ma el? Úgy tudjuk odaadni magunkat teljesen Istennek, hogyha belátjuk: nem tudjuk magunkat teljesen valójában odaadni. Csak ha Ő ebben segít rajtunk. De egy lépést tehetünk ma felé.

Mik lehetnek az első lépések most? Első lépésként felelősségvállalásra hívlak benneteket! Vállaljuk el, fogadjuk el, akik vagyunk, ahogy vagyunk Isten előtt. Aki keresed Istent: halld meg, hogy Krisztus szeretete vonz, ez mindennél erősebb. Aki a küszöbön állsz: gyere! Ne halogass tovább! Aki már Krisztusé vagy egy ideje: a növekedés útján ne mindig az újban keresd Istent. Aki pedig régen Krisztussal jársz: az Úr ezt mondja neked: jól van, jó és hű szolgálóm. A hűséged érték. Látja utad és fáradozásod.

Így vagyunk Isten népe, sokfélén, de egy forrásból táplálkozva. Összetartozunk. Így adjuk együtt magunkat Istennek!

Ámen!

Thoma László